

Když jsem slavil sedmdesátiny, dcery mě po opatrném sondování, co bych si k nim přál, překvapily vskutku originálním dárkem – sedmidenním poznávacím zájezdem autobusem do Londýna a okolí.

Na jednu stranu jsem měl jisté obavy, jestli to zvládnu – levý kyčelní kloub, podle lékařů „zralý pro náhradu“ mě uměl potrápít, takže jsem chvílemi dosti pajdal, na druhou stranu to bylo splnění mého životního snu – vidět na vlastní oči Londýn, Britské muzeum, Královskou hvězdárnu v Greenwiche, Windsor,...- jsem si dávno přál. A tak jsem po krátkém váhání přijal. Povzbudivé bylo, že se jednalo o zájezd studentů školy cestovního ruchu, jimž velel učitel, který údajně měl kyčelní kloub už měněný dokonce dvakrát! – takže jsem předpokládal, že toho běhání po ulicích Londýna přece jen tolik nebude...

V tom jsem se sice mýlil, učitel po Londýně běhal velice zčerstva (až už „to bralo“ i některé mladší studentky slabší tělesné konstrukce), na druhé straně ale byl na zvládnání svého hendikepu patřičně vybaven a jeho „záložní“ špacírka mi prokázala vynikající služby.

V neděli prvního dubna v poledne se tedy náš autobus vydal na dalekou pouť. A krátce po sedmnácté hodině jsme v Rozvadově opustili republiku. První noc na cestě jsme projeli Německem s krátkou zastávkou nad Würzburgem, kolem letiště ve Frankfurtu nad Mohanem, Belgií – za svítání jsme již byli v Calais. Zde jsme natankovali a postavili se do fronty na pasové odbavení (jediné na této cestě!). Spočívalo v tom, že jsme celní úředníci dali svůj pas, ona pohledem zkontrolovala naši vizáž a nahlédnutím do seznamu hledaných osob se přesvědčila, že v něm nejsme. Pak jsme opět nastoupili do autobusu a dojeli na vykázanou plochu, odkud jsme byli dirigováni již na nájezdovou rampu, která nás dovedla do útrobu trajektu. – Pro nás suchozemce nezapomenutelný zážitek!!

Naše loď – trajekt jménem „Pýcha Calais“ byla tak velká, že jsme s kamarádem po doputování na vyhlídkovou palubu taktak našli cestu zpět do našeho autobusu – a to v posledním okamžiku při přistání v Doveru, aby na nás nemuseli čekat. A tak jsme z lodi vyjeli – vlevo a s hodinkami posunutými na greenwichský čas, tj. o hodinu zpátky.

Než jsem stačil vstřebat nezvyklé pocity z jízdy vlevo, byli jsme v Greenwichi. A to už byla „voda na můj mlýn“ – o Královské observatoři jsem už dosti četl, věděl jsem, na co se můžu těšit: vidět v chodu Harrisonovy chronometry, staré skoro 280 let a stále přesně jdoucí, to byl pro mne a můj téměř nový „digitál“ zážitek na celý zbytek života. (Celá cesta totiž byla zátěžová zkouška nejen pro můj kyčelní kloub, ale právě i pro můj digitál – rezervní přístroj jsem sice měl kdesi na dně mého batůžku, ale nemusel jsem jej vůbec vytahovat – obstaral nejen skvělé fotografie, ale i velmi kvalitní video záběry).

Po zevrubné prohlídce několika expozic observatoře jsme se pěšky přesunuli do Námořního muzea, ale tam se už na mně podepsala únava a přívál dojmů natolik, že jsem prošel jen expozice v přízemí a odpočíval ve vstupní hale, abych se dočkal hodiny setkání všech a dalšího programu.

Ten měl spočívat v pěší procházce v délce asi sedm kilometrů – napřed tunelem pod Temží na druhý břeh, pak až k Parlamentu. Naštěstí byla i některá děvčata tak utahaná, že nahlas protestovala, takže náš „velitel“ obstaral operativně jízdenky na loď, na které jsme pluli z Greenwiche až k Parlamentu. Přínos byl nejen v tom, že jsme si odpočinuli, ale význačné pamětihodnosti Londýna, jako: Tower, Tower Bridge, „Londýnské oko“, Kleopatřinu jehlu a nakonec i samotné objekty Parlamentu jsme mohli pohodlně fotografovat z lodi – s odstupem.

Počasi bylo nádherné, větřík teplý, na obloze letní obláčky, takže idyla! Kdepak strašáci „pověstné londýnské mlhy“!

Po vystoupení z lodi jsme pěšky došli kolem Downing Street č.10 – sídla britského premiéra – na Trafalgar Square a po odpočinku vedle pomníku admirála Nelsona až k Britskému Muzeu. V muzeu jsme posvačili, chvílku odpočívali, a pak jsem už celý nabuzený hledal slavnou Rosettskou desku. Kolem mnoha egyptských, řeckých i sumerských artefaktů jsem konečně došel ke skleněné vitríně, kde se tísnilo více lidí kolem slavné desky, s pomocí které Champolion rozluštil egyptské hieroglyfy.

Mezi sály s expozicemi jednotlivých kultur byly menší prostory s prodejními stánky suvenýrů – vybral jsem si miniaturu Rosettské desky, která se dá použít jako těžítka na papíry. Pod lupou jsou na ní zcela zřetelné znaky všech tří písem – řeckého, démotického i hieroglyfického, které právě identickým textem umožnily rozluštění tisíciletého tajemství.

Další den nás čekala pěší procházka centrem Londýna. Od Parlamentu jsme šli přes park sv. Jakuba před Buckinghamský palác, kam jsme přišli právě v okamžiku, kdy tudy projížděla jízdni garda – atrakce pro stovky turistů. Když se zástupy rozešly, pokračovali jsme přes roh Hyde Parku, po Piccadily, kousek po čínské čtvrti v Soho až k tržnici v Covent Garden. Po asi hodině, strávené u kávy na výstavě velikonočních atributů, jsme dojeli metrem ke katedrále sv. Pavla. Po její prohlídce pak pěšky k Toweru, odkud vedla po odpočinku cesta metrem k našemu autobusu, který nás dopravil na periferii Londýna k našemu hotelu F1. Bylo to velice fyzicky náročné, ale jako bych si už začínal zvykat.

Salisbury se svou katedrálou bylo naším cílem další den. Po prohlídce katedrály, kde je uchovávan jeden ze zachovalých exemplářů Charty Magny (který se samozřejmě nesmí fotografovat – a je to tak přísně hlídané, že jsem se tentokrát neopovážil tento zákaz porušit ani já!). Vůbec – anglické katedrály na mne zapůsobily mohutným dojmem, který vyvrcholil o tři dny později v Canterbury. Po krátké zastávce ve Stonehenge – za účelem obligátního fotografování - jsme dojeli do univerzitního města Oxfordu. Už ve Stonehenge bylo sychravé počasí, takže jsme se rádi vraceli do vyhřátého autobusu. Při procházce Oxfordem nás pak přepadla náhlá dešťová přeháňka, takže jsme se urychleně přesunuli do bufetu na kafe. Přesto na mne intenzivně zapůsobil genius loci – na univerzitu tu člověk narazil doslova na každém kroku! V duchu jsem srovnával prostředí olomoucké univerzity z dob mého mládí.

Z Oxfordu jsme dojeli už za tmy do Coventry, kde jsme měli strávit poslední dvě noci. Druhý den ráno po snídani v „autobusovém bufetu“ jsme dojeli do blízkosti proslulé katedrály, která byla za války rozbitá při bombardování – část je zachována jako memento v rozbitém stavu. Zachovalá část je uzavřena skleněnou stěnou a slouží jako chrám dodnes. Zbytky gotických kružeb v rozbité části působí velmi emotivně.

Od katedrály jsme pěšky došli k Dopravnímu muzeu, kde byl na tři hodiny rozchod – buď na nákupy, nebo na (pro mne daleko lákavější) prohlídku muzea. Vydal jsem se tam s druhým šoférem našeho autobusu – a velice příjemně jsme ty tři hodiny spolu strávili. Na podrobnou prohlídku všech zajímavých exponátů by nám však nestačil ani několikanásobně delší čas. Přesto jsem byl nadšen tím, že jsem na vlastní oči uviděl např. rekordní automobily, které jsem dosud znal jen z knížek a časopisů.

Odpoledne nás zastihlo na cestě do Stratfordu nad Avonou – rodiště W. Shakespeara. Centrum městečka vypadá dodnes skoro jako za časů velkého básníka. V chrámu Nejsvětější

Trojice jsem se pak poklonil jeho prostému hrobu. Vedle obnoveného divadla Swan je nákupní centrum, kde je možné nakoupit vše, co se týká W.S. – od odznaků přes hračky až po bibliofilská vydání jeho děl. S kratičkou zastávkou u romantického hradu Warwick jsme se vrátili do Coventry.

A ráno poslední den nás zastihlo na cestě do Windsoru. Počasí bylo stejně jako předchozí den ukázkové, takže jsme si procházky Windsorem i královským zámek jaksepatří užívali. Navíc nás čekalo příjemné překvapení v tom smyslu, že Její Veličenstvo Alžběta II. nám odpustila vstupné, neboť byl zrovna Velký Pátek ... Ale osobní prohlídkou jsme před vstupem do areálu zámku projít museli (asi aby se zamezilo možnosti nějakého atentátu). Zámek je velkolepý, jenom je mi záhadou, jestli si tam královna skutečně odpočine (jak nám bylo sděleno), neboť nad ním téměř nepřetržitě burácejí letadla, startující a přistávající na nedalekém letišti.

Z Windsoru už byla na cestě jen zastávka v Canterbury, kde je opět velkolepá katedrála, proslulá tím, že v ní byl zavražděn a je pochován Thomas Becket .

Na rozdíl od prvních dvou dnů v Londýně byl program uvolněný, každý mohl chodit nebo odpočívat zcela nezávisle na ostatních, s tím, že v hodinu H byl z parkoviště odjezd...

Nalodění na trajekt v Doveru a zpáteční plavba už byla pro nás něco jaksi samozřejmého – už jsem se na veliké lodi celkem orientoval a užil jsem si cesty včetně krmení racků...

Mé dojmy z této cesty jsou nezapomenutelné – teď jsem si uvědomil rozdíl mezi tím, o čem jsem dříve jen čítal nebo viděl televizi a tím, co jsem viděl na vlastní oči. Navíc musím přiznat, že jsem poněkud s obavami očekával, jak na mne, starého dědka, budou reagovat devatenáctiletí maturanti – ale v tomto bodě jsem byl doslova nadšen: mladí lidé byli víc než slušní, velice vstřícní a vděční za vše, s čím jsem jim přispěl, ať už např. úpravou programu zapůjčeného digitálu apod.